

רביעי כא וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַיָּהּ נִשְׁאַתִּי פָנַיךָ גַּם לְדַבֵּר הַזֶּה לְבִלְתִּי הִפְכִּי אֶת הָעִיר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: **כב** מִהֵרָה הִמְלִט שָׁמָּה כִּי לֹא אוֹכַל לַעֲשׂוֹת דָּבָר עַד בֹּאֲדָ שָׁמָּה עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הָעִיר צוּעֵר שֶׁמֶּמְקוֹם בְּתַחֲלִילָה הָיָה בִּלְעָ, שִׁכְתוֹב: וּמֶלֶךְ בִּלְעָ הָיָה צֹעֵר, שֶׁהָיָה הַחוּשׁ הַחֲמִישִׁי בּוֹ לֹא זָכַר שֵׁם הַמֶּלֶךְ, וְהוּא כִּנְגַד הַמַּלְכוּת, וְעַכְשִׁיו לוֹט שִׁינָה אֶת שֵׁם הָעִיר לְצוּעֵר: **כג** הַשָּׁמַיִשׁ יָצָא עַל הָאָרֶץ נֶץ הַחֲמָה וְלוֹט בָּא צִעְרָה: **כד** וַיְהִי הָיָה ה' וּבֵית דִּין, כִּי רַק הַמַּלְכוּת פּוֹעֶלֶת בְּתַחֲתוֹנִים! הַמְּטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עֲמֹרָה גִּפְרִית וְאִשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם שׁוֹרֵשׁ הַפּוֹרְעָנוֹת בָּא מִהֶתְפָּאֵרֶת: כְּתוּב: אֵין רַע יוֹרֵד מִלְּמַעְלָה, אִזְּא אֵיךְ עַכְשִׁיו יֵרֵד רַע עַל הַרְשָׁעִים? הַקֶּב"ה כּוֹלֵו טוֹב מִצַּד עֲצָמוֹ, אֲבָל אִם הַתַּחֲתוֹנִים פּוֹגְעִים בְּקֶב"ה עַל יְדֵי הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים, אוֹתוֹ הַפֶּגֶם הוּא שִׁיּוֹרֵד עֲלֵיהֶם, כִּי ה' נִקְרָא: נִשְׂא עֲוֹן וְפָשַׁע וְחַטָּאָה – שֶׁהוּא סוֹבֵל אֶת הַפֶּגֶם, וּמִשְׁאִיר פֶּתַח לַחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה. אֲבָל אִם עוֹבֵר זְמַן וְלֹא חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, אוֹתוֹ הַפֶּגֶם חוֹזֵר עַל הַחוּטָאִים. כִּי מִה הַקְּדוּשָׁה תַּעֲשֶׂה עִם הַפֶּגֶם שֶׁל הַתַּחֲתוֹנִים... בְּדוֹר הַמִּבּוֹל ה' הִשְׁלִיךְ אֶת פֶּגֶם הַתַּחֲתוֹנִים בְּמִי הַמִּבּוֹל, וְלֹאנְשֵׁי סֹדֶם הִשְׁלִיךְ הַפֶּגֶם שֶׁלֵּהֶם בְּמִבּוֹל שֶׁל אִשׁ, כִּי כִּבְרֵי נִשְׁבַּע ה' שֶׁלֹּא לִהְיוֹת עוֹד מִבּוֹל לְעוֹלָם.

כה וַיַּהֲפֹךְ אֶת הָעָרִים הָאֵלֶּל אֵל הוּא שֵׁם הַחֹסֶד, לְרִמּוֹז עַל הַחֹסֶד שֶׁהָיָה נִמְשָׁךְ לְעָרֵי הַכִּיכָר בְּתַחֲלִילָה, וְאַחֵר כִּךְ נִפְסָק – אַחֲרֵי שְׁלוֹט נִפְרַד מֵאֲבֵרָהֶם: וְאֵת כָּל הַכֶּפֶר וְאֵת כָּל יֹשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמְחַת הָאֲדָמָה: **כו** וַתִּבְטַ אֲשֶׁתּוֹ מֵאֲחֶירָיו וַתְּהִי נְצִיב מֶלֶךְ עִירִית הִיְתָה צֶרֶת עֵין עַל הָאוֹרְחִים, וְכָל מִי שֶׁבִּיקֵשׁ צִדְקָה קִיבֵל מֶלֶךְ – בְּמִלַּח טֹטָה וּבְמִלַּח לִקְתָּה: חֲמִישִׁי שֵׁם הַחֹסֶד, לְרִמּוֹז עַל הַחֹסֶד שֶׁהָיָה נִמְשָׁךְ לְעָרֵי הַכִּיכָר בְּתַחֲלִילָה, וְאַחֵר כִּךְ נִפְסָק – אַחֲרֵי שְׁלוֹט נִפְרַד מֵאֲבֵרָהֶם: וְאֵת כָּל הַכֶּפֶר וְאֵת כָּל יֹשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמְחַת הָאֲדָמָה: **כו** וַתִּבְטַ אֲשֶׁתּוֹ מֵאֲחֶירָיו וַתְּהִי נְצִיב מֶלֶךְ עִירִית הִיְתָה צֶרֶת עֵין עַל הָאוֹרְחִים, וְכָל מִי שֶׁבִּיקֵשׁ צִדְקָה קִיבֵל מֶלֶךְ – בְּמִלַּח טֹטָה וּבְמִלַּח לִקְתָּה:

לְמָה הַמַּלְכוּת נִקְרָאת מֶלֶךְ? כִּי מֶלֶךְ הוּא קִיּוֹם הָעוֹלָם! מִסְבִּירִים לָנוּ בְּזוֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּזוֹהָר הַקְּדוֹשׁ: וְלֹא תִשְׁכַּח מֶלֶךְ בְּרִית אֱלֹהֵינוּ מֵעַל מִנְחָתָךְ עַל כָּל קֶרֶבְנֶךָ תִּקְרֵב מֶלֶךְ. וְכִי לְמָה מֶלֶךְ? אֲלָא מִשּׁוּם שֶׁהוּא מִמָּרְק וּמִבֶּשֶׂם אֶת הַמֶּר לִתֵּת לוֹ טַעַם...

הַיּוֹת וְלוֹט הוּא גִימְטְרִיָּה מ"ה, שֶׁהוּא אַחֲזֵרִים שֶׁל ז"א, כִּךְ עִירִית הָאֲחֻרִּים שֶׁל הַמַּלְכוּת! לָכֵן כְּתוּב: אֲשֶׁתּוֹ מֵאֲחֶירָיו.

כז וַיִּשְׁכֶּם אֲבִרָהֶם מִיַּד הַחֹסֶד בְּבִקְרָא אֲבִירָה אֲבִינוֹ תִּיקֵן אֶת תְּפִילַּת שַׁחֲרִית! אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר עָמַד שָׁם אֶת פָּנָי יְהוָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שָׁבוּ הַתְּפִלָּה עַל אֲנָשֵׁי סֹדֶם, וְהַתְּפִילָה עוֹלָה לְשִׁכְנֵי הַנִּקְרָאִת: פָּנָי יְהוָה: **כח** וַיִּשְׁקֶף וַיִּשְׁקֶף לָרְעָה חוּץ מִ: הַשְׁקִיפָה מִמַּעַן קִדְשָׁךְ, כִּי אֲבִרָהֶם הִסְכִּים עִם מִיַּד הַדִּין וַיַּעַד שְׁאֵין שֶׁם עֲשֶׂרָה צְדִיקִים הָרְאוּיִים לְהִצִּיל אֶת כָּל הַמְּקוֹם עַל פָּנָי סֹדֶם וְעֲמֹרָה וְעַל כָּל פָּנָי אֶרֶץ הַכֶּפֶר וַיִּרְא וַיְהִי עָלָה קִיטָר הָאָרֶץ כְּקִיטָר הַכֶּבֶשׂ: **כט** וַיְהִי בְּשַׁחַת אֱלֹהִים אֶת עָרֵי הַכֶּפֶר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אֲבִרָהֶם אֲפִילוֹ מִיַּד הַדִּין שׁוֹמֵרֵת עַל אֲבִרָהֶם אֲבִינוֹ! וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהִפְכָּה בְּהִפְךָ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוֹט לוֹט עֲדִיין לֹא נִפְרַד מֵהֶם, כִּי טַבְעוֹ רַע שֶׁל יֵצֵר הָרַע: **ל** וַיַּעַל לוֹט יֵצֵר הָרַע מִצּוּעֵר וַיִּשְׁבַּע בְּהָר וַיִּשְׁתִּי בְּנִתָיו עִמּוֹ שֶׁהֵם תּוֹ: לְעֻלּוּקָה שְׁתֵּי בָנוֹת הַבַּיִת כִּי יִרְא לְשִׁבְתָּ בְּצִוְעֵר שֶׁהָיָה הִיְתָה קְרוֹבָה מִיָּד לְסֹדֶם וַיִּשְׁבַּע בְּמַעְרָה מַעֲרַת עֲדוֹלָם הוּא וַיִּשְׁתִּי בְּנִתָיו בְּנוֹקְבָא יֵשׁ שְׁתֵּי דְרָגוֹת: לֹאָה וְרַחֵל, וְכִךְ גַּם בְּקִלְפָה שְׁתֵּי דְרָגוֹת: שְׁתֵּי בְנוֹתָיו שֶׁל לוֹט: רוֹת וְנַעֲמָה, שֶׁמֶהֶם יֵצְאוּ: עֲמוֹן וּמוֹאָב: **לא** וַתֹּאמֶר הַכְּבִירָה אֵל הַצִּעְרָה אֲבִינוֹ זָקֵן וְאִישׁ אֵין בְּאֶרֶץ לְבֹאָה עָלֵינוּ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ בְּנוֹת לוֹט חֲשָׁבוּ שֶׁהִפְכָּה הַיְתָה בְּסֹדֶם הִיְתָה בְּכָל הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּדוֹר הַמִּבּוֹל, וְחֲשָׁבוּ שֶׁרַק הֵם וְאֲבֵיהֶם יֵצְלוּ: **לב** לָכֵה נִשְׁקָה אֶת אֲבִינוֹ יֵין הַמִּשְׁכָּר וְנִשְׁכַּבְּהָ עִמּוֹ וְנִתְּחָה מֵאֲבִינוֹ זָרַע בְּנוֹת לוֹט הִתְכוּנוּ לְשֵׁם מִצְוָה, כִּי חֲשָׁבוּ שֶׁהָעוֹלָם נִחְרַב וְרָצוּ לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַחַיִּים. בְּשׁוּנָה מְלֹט שֶׁהָיָה לְהוֹט אַחֵר הָעִבְרִיָּה... מִשּׁוּם זֶה זָכוּ הַנִּקְבוֹת שֶׁל עֲמוֹן וּמוֹאָב שֶׁיִּתְּאֻפְּשֶׁר לָהֶם לְבֹא בְּקֶהֱלָה, אֲבָל לֹא הַזְכָּרִים שֶׁל עֲמוֹן וּמוֹאָב - כִּי לוֹט הִתְכוּן לְעִבְרִיָּה...:

לג ותשקין את אביהן יין לפניך את יצר הרע ולעוררו בלילה הוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה בשכבה לא ידע אבל בקומה כן, שהרי יום למחרת המשיך לשתות את היין המשכר: **לד** ויהי מחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה הן חוה שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע: **לה** ותשקין גם בלילה ההוא את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקומה: **לו** ותהרין שתי בנות לוט מאביהן בדר נס התעברו שתי מביאה ראשונה: **לי** ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב האחות הבכירה היא מדרגה התגלות וחיצוניות הטומאה ולכן פרסמה שהילד הוא מאביה הוא אבי מואב עד היום: **לב** והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי האחות הצעירה היא מדרגה המכוסה של הטומאה ולכן כיסתה את קילקולה הוא אבי בני עמון עד היום: {ס}

ה' קיים את קליפת מואב וקליפת עמון עד שיצאו מהן שתי פרידות טובות: רות המואביה ונעמה העמונית, ואז פסקה יניקתם של שתי קליפות אלו ונכרתו שורשיהם ונמסרו בידם של ישראל. האומה של מואב היתה יונקת מהאחוריים של אבא – לכן נקראת מואב. האומה של עמון היתה יונקת מהאחוריים של אמא, במלכות של התבונה המתלבשת בז"א – עמון אותיות נוע"ם שהוא שם הבינה, בסוד: דרכי דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

כא ויסע מושם מאלוני ממרא. המלכות נקראת שם! וכמו שהמלכות באחורי ז"א, כך גם לוט שסרר – ולכן אברהם מתרחק ממנו, כי יצר לב האדם רע מנעריו **אברהם** ton **ארצה הנגב** ארץ מסוד רצון ומסוד מלכות, והנגב נמצא בדרום ששם מקום החסד, והם רומזים על: מלכות דחסד **וישב בין קדש** חכמה ובינה שהם אבא ואמא **ובין שור נה"י** שור נטריקון: שחקים (נצח והוד) וילון (מלכות) רקיע (יסוד), ובין חכמה ובינה לנה"י נמצאים חגית – שלשם נסע אברהם! **ויגר בגרר** גר"ר ג'מטריה (קרי"ת) ג"ת. ויגר מלשון גבורה, כלומר: אברהם עלה אל הגבורה! **ב** ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי היא וישלח אבימלך מלך גרר יצר הרע גורר את האדם לעבירות **ויקח את שרה** התחתן איתה... אברהם הוא נשמה, שרה גוף, ויצר הרע מתגרה בגוף! **ג** ויבא אלהים השר העליון של אבימלך אל אבימלך אותיות ב"י מלא"ך **בחלום הלילה ויאמר לו הנד מת** עתיד הקב"ה לשחוט את יצר הרע **על האשה אשר לקחת ויהא בעלת בעל:** מי זה אבימלך?

מלך הוא בחינת מלכות דאצילות, שהיא מקור ושורש עולמות ב"ע, וממנה יוצא השפע... אבי מלשון אבא, שהוא סוד החכמה שמחיה את בעליה! זה סוד יסוד אבא תוך יסוד אמא בראש דז"א, להעביר את השפע אל המלכות... בסוד: אבא ברא ברתא!

ד ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני למה הזכיר שם אדני? אם דיבר איתו שם אלהים? כי אבימלך היה חכם, וידע שהשרים של האומות אין להם רשות לעשות כלום אלא ברצון השכינה המושלת עליהם, לכן הזכיר שם אדני? שהיא סוד השכינה הגוי גם צדיק תהרג: **ה** הלא הוא כשהמלכות בחיבור עם התפארת, היא נקראת בלשון זכר, בסוד: אדון כל הארץ אמר לי אחתי היא והיא גם היא אמרה אחי הוא בתם לבבי ובנקין כפי עשיתי זאת: **ו** ויאמר אליו האלהים ולא השיבה אליו השכינה כי ערל וטמא לא ראוי לכך **בחלם גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך** חושך הוא סוד הדין הקשה, שהתחיל לסתום את כל הצניעות צינורות השפע, לאבימלך ולכל ביתו גם אנכי אותך מחטו לי על כן לא נתתיך לנגע אליה:

לכן בברכת אשר יצר אנו אומרים: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר יצר את האדם בחכמה, וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים, גלוי וידוע לפני כסא כבודך, שאם יסתם אחד מהם, או אם יפתח אחד מהם, אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת. כי אסור לפגום בצינורות השפע! לא בצינורות החדש, וגם לא בחכמה... כל העבודה שלנו זה לעסוק יום יום, רגע רגע, בחקירות, בילוש, זיהוי פלילי, סיורים, ומשחקי תופסת עם יצר הרע, שהוא קו שמאל שממנו יונקים הקליפות, אבל רק לזהות... כי את כל שאר העבודה עושה האור! שהוא סוד החסד, שהוא סוד אברהם.

ז ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחייה ואם אינך משיב דע כי מות תמות אתה וכל אשר לך: **ח** וישכם אבימלך בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר את כל הדברים האלה באזניהם וייראו האנשים מאוד: **ט** ויקרא אבימלך לאברהם ויאמר לו מה עשית לנו ומה חטאתי לך כי הבאת עלי ועל ממלכתי חטאה גדלה מעשים אשר לא יעשו עשית עמדי: **י** ויאמר אבימלך אל אברהם מה ראית כי עשית את הדבר הזה: **יא** ויאמר אברהם כי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי: **יב** וגם אמנה אחתי בת אבי הוא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה

ה' ה' אח אברהם, היה בנו של תרח מאשה אחרת. מכאן יוצא שאברהם כאילו התחתן עם אחותו – שהרי בני נחשים כבנים, וכך שרה נחשבת לביתו של תרח: **יג** ויהי כאשר התעו אתי אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי עמדי אל כל המקום אשר נבוא שמה אמרי לי אחי הוא: **יד** וינקח אבימלך הנאחז במלכות, ולכן הוא מעלה מ"ן אל ה': צאן נצח ודברך הוד ועבדים מלכות ושפחת נפש דעשיה ויתן לאברהם שהוא ז"א! רמז אל הברורים מתוך הקליפה וישב לו את שרה אשתו ייחוד ז"ו! **טו** ויאמר אבימלך הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב כיוון שאבימלך פגם בשרה, כלומר בגוף שהוא המלכות, לכן נותן לאברהם חלק בארץ שזו המלכות! וכל זה כדי שאברהם יוכל להשלים את מלאכת הברור:

למה אברהם לא עשה בירור במצרים? כי הברורים של ארץ מצרים גדולים מאוד, שהרי מצרים היא ערוות הנוקבא דטומאה, שנפלו בתוכה ניצוצות של הקדושה! ואפילו אברהם אבינו לא יכל לבדו להשלים את הברור במצרים... וכדי לעשות זאת היה צריך שישים ריבוא נשמות ישראל...

טז ולשרה אמר הנה נתתי אֵלַי פֶּסֶף לְאֶחִיךָ הִנֵּה הוּא לְךָ כְּסוּת עֵינַיִם הַבִּירוֹרִים של הקליפה נעשים לבוש אל הקדושה, והלבושים מתגלים אל התחתונים כי הקדושה נעלמת מן העין לְכָל אֲשֶׁר אֶתָּךְ ואת כל ונכחת: **יז** ויתפלל אברהם אל האלהים מידת הדין וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהתיו וילדו כל המתפלל על חבירו נענה תחילה – לכן בהמשך ה' יפקוד את שרה בזרע: **יח** כי עצר עצר אפילו תרנגולת בבית אבימלך לא הטילה ביצים... יהוה מידת הרחמים בעד כל רחם לבית אבימלך על דבר שרה אשת אברהם: {ס} **כא** ויהוה פקד ולמה לא אברהם פקד? הרי האב הוא שורש הבן את שרה בארץ גר, שרה נפקדה בראש השנה ויצחק נולד אחר 7 חודשים בליל הפסח,

וארבעה עקרות נפקדו בראש השנה: שרה, רבקה, רחל, ולאה כַּאֲשֶׁר אָמַר ויעש יהוה לשרה כַּאֲשֶׁר דָּבַר: **כ** ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו למועד רומז על הזיווג הקדוש שנעשה למעלה כדי להוציא את נשמתו היקרה של יצחק שהוא הראשון שנימול בגיל שמונה ימים אשר דבר אתו אלהים: